

faa lang Tid til, og det er vor Overbevisning, at har man Villie til Overenskomst, er den Tid, der staaar tilbage, mere end tilstrækkelig. Naar det andet Thing har brugt en faa lang Tid til at behandle Sagen, maa det jo ogsaa være saaledes inde i Finantsloven, at vi paa en Time, om fornødent, kunde blive enige, og er der ingen Villie til Enighed, saa behøve vi ingen Udsættelse og ingen midlertidig Finantslov, thi saa er det ligegyldigt, hvor lang Tid vi forhandle Sagen. Det eneste Svar eller Forsøg paa Svar paa mine Bemærkninger, jeg hørte fra det ærede Medlem, var, at han mente, at Overstudet var et Tegn paa, at der opkrævedes for mange Statter. Jeg har ikke talt et Ord om Overstudet, jeg har kun sagt at den Finantslov, der foreligger, er efter de af mig anførte Grunde uhyldbestjørende og utilfredsstillende.

Sauerstov: Den ærede Ordfører udtalte i sit første Foredrag, at han beklagede den Kritik, der var ført over Landstingets Afgjørelse ved de foregaaende Mars Finantslove, og han krympede sig paa Landstingets Begne over at skulle tage imod saadanne Beskyldninger som den, at Landstingets Svagthed var altfor stor. Jeg har den Tro, at den ærede Ordfører saavel som ærede Medlemmer af dette Thing ere hævede over saadanne Beskyldninger, og den ærede Ordfører maa erkjende, at de Blade, der staa ham og hans Venner nærmest, ikke vare ringest i Angreb paa Landstingets Afgjørelser af de tidligere Finantslove. Jeg skal være enig med den ærede Ordfører i at ønske, at man ikke bruger saa stærke Udtryk med Hensyn til de Afgjørelser, vi træffe her angaaende Finantsloven. Naar den ærede Ordfører fremdeles lagde meget stærk Vægt paa, at denne Finantslov kunde Landstinget ikke være tjent med at modtage, saaledes som den foreligger fra Folkethinget, og argumenterede som om Landstinget havde det i sin Magt at omkalfatre Finantsloven, saa vil jeg dog mene, at i Følge Forsætningen ere Landstinget og Regjeringen ikke eneberettigede til at forandre Finantsloven. Vil man have en Forandring, skal man nødvendig gaa den Vej, som man i de senere Dage har brugt for at komme til Forstaaelse med det andet Thing. Jeg tror, at den Naade, hvorpaa man her i dette Thing har omtalt adskillige Beslutninger, der ere trufne i det andet Thing, er meget lidt tjenlig til at bringe Forstaaelse til Veie. Hvad det foreliggende Finantslovsforslag angaar, finder jeg Anledning til at hævde, at den høitærede Conseilspræsident

har ikke dristet sig til at udtale, at dette Finantslovsforslag, som er kommet fra Folkethinget, er ubrugeligt, og naar den høitærede Conseilspræsident ikke har dristet sig til at udtale dette bestemte Ord, saa tør jeg formene, at Forslaget vil kunne bruges. Jeg erkjender villigt, at der er mange Samfundsinteresser, der maa lide under de Forhold, hvorunder vi nu leve, men jeg tror, at Landstinget saa længe det staaar paa det Standpunkt, hvorpaa det staaar nu for Diebliffet, maa lige saa vel som vi Andre være med til at bære de Byrder og de Savn, som ere en Følge af den Stilling og den politiske Konflikt, vi leve under. Jeg for min Del finder mig i at bære dem, thi jeg har det Haab, at der maa komme Tider, og at disse Tider ikke skulle være saa grumme fjerne, da der kommer en Forløsning, og vi faae Betingelserne bragte til Stede for, at man i Virkeligheden kan faae et frugtbart Reformarbejde. Det er mit Haab, og derfor venter jeg med Taalmodighed og vil finde mig i de Savn, som ogsaa jeg føler, at der er forbundet med en Finantslov af dette Indhold. Men man skal ikke med Bestemthed gjøre gjældende, at det vil man og det vil man ikke; Betingelsen for at Noget kan ske igjennem Finantslovbehandlingen er dog, at man bliver enig med de forskellige Faktorer i Statsmagten. Jeg har fundet Anledning til at sige dette allerede paa det nuværende Stadium.

Ordføreren (Schlegel): Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke har sagt, som den ærede sidste Taler sagde, at det var tilstrækkeligt, at Landstinget og Regjeringen være enige om Finantsloven. Jeg vil kun i Anledning af hans Bemærkning og ligeledes i Anledning af en Bemærkning fra den foregaaende ærede Taler sige, at det til en vis Grad har glædet mig, at der er en Slags Enighed imellem os; thi de ærede Medlemmer have begge markeret, at der skal være Enighed mellem Folkethinget og Landstinget. Det er ogsaa det, vi ønske, det fordre og forlange vi, og den Enighed naas, naar blot Folkethinget vil tage Hensyn til vore Fordringer, ligesom vi ogsaa ville tage Hensyn til dets. Det er ikke det andet Thing alene, som skal skrive Finantsloven og sige, at saadan skal den den være, og saadan skal den lide, vi have ogsaa et Ord at tale med, og vi have baade en Ret og en Pligt til at nægte at give Samtykke til en Finantslov, som vi finde ikke tilfredsstillende, vi mene at burde stille.